

Frontissa

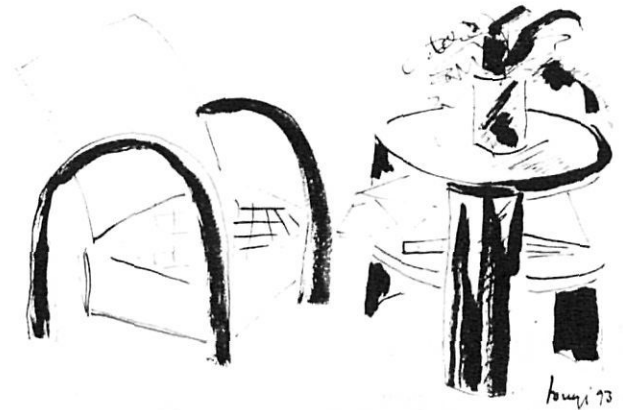
Jaume Pomar

Aquests textos pertanyen al recull que va obtenir el darrer Premi de Poesia Miquel de Palol.

Frontissa se sap absent dins una terra morta

Vinc. I és el silenci llarg dels segles. Ara el meu crit. Apatat, sens eco. No ha de tornar la parla a boques mudes. Tanmateix sens alè, no barbolla debades. ¿Cap on va el vent? Flaire de pa calent o de suor de dona. Hi aniré de quatres. Però no, el món i jo hem canviat massa. Per camins paral·lels, que mai no es troben. Sota el pont ha passat molta d'aigua salada. I sang, i fam, i femta. I el cadàver d'algun animal mort. Recordar. Fa més mal que una gelada. Però no sóc ací per plànyer l'endomassat de totes les banderes. Ni aquella mort insidiosa de la fe. Un bell destí: obrir i tancar la porta enmig del camp o enmig del temps. O al centre geomètric de la ciutat dels llibres.

Davant un mirall assaja el plor d'arlequí color de rosa.

Frontissa vol endevinar les eternes raons d'un patronímic

Entre la barba i el sol ixent, entre l'orgull i la inseguretat. Dic el meu nom. Entre els meus lleures de baldufa i el llit d'amor o de plaer. Dic el meu nom. Entre la pluja sobre el meu cor i un cor més fort que la gran Pluja. Dic el meu nom. Entre els vells dubtes i el crit del vent, entre la llum i la tenebra. Dic el meu nom. Entre la força de les arrels i el cant falsari de les sirenes. Dic el meu nom. Entre les veus de llibertat i l'esclavatge indefugible. Dic el meu nom.

Una russa a l'exili esdevé Gala Dalí mentre cavalquen totes les walkíries. Algú sap que un sol mot dalla les ombres de les creus gammades. Entre les dones soles, Pavese s'alimenta d'excrements o barbitúrics. Ja tot s'ha consumat i això val tres cinquanta.

Frontissa esbrina que els morts existeixen i desconcerten

Els i elles se'n van dels meus carrers, dels meus diaris, de les meves agendes. Esborren el record i la nostàlgia. Se'n van i tornen per l'oblit i pel somni, per les drecceres de l'absurd més negre. Fugen per l'espiral del terbolí del temps, per la pell feta pols, per l'ossada de roses descarnades i pels ressòs de memòria i metzina. Els escolto, de vegades, amb uns esgarrifalls que em lesionen quan diuen: «no ets» o «seràs com nosaltres». Els escolto. I ploro. Em dol no haver après el seu dialecte, l'exquisidesa de les seves formes, la delicada correcció que tenen. Elles i ells. Refinats i amatents ambaixadors del meu reialme em parlen d'horitzons amb veles i de futurs pintats.

Mira la mar i entén que els seus dominis no tenen amo. L'ombra d'un núvol blau toca l'escuma blanca i una barca; es perd fugaç cap a la llunyania. Tot això no el delita.

